

Въ Скопие, въ гостилницата, гдето обѣдвахъ, всѣки день идваха двама странни приятели: единъ германски войникъ и едно бедно, но чистичко и спретнато облѣчено момче на около дванадесетъ години. Тѣ заемаха една маса въ жгъла, обѣдваха мълчешката и си отиваха.

Учудваше ме това приятелство и азъ се постарахъ да се запозная съ нѣмеца. Това между войницитѣ става лесно. Още на другия день се запознахме и на обѣдъ бѣхме на жгловата маса вече трима.

Момчето бѣше отъ Скопие, казваше се Климентъ и нѣмаше никого, освенъ този германски войникъ. Бѣше сираче.

Когато видѣ, че разпитвамъ Климента, германецътъ, Хансъ Бартле, ме погледна усмихнатъ:

— Той е мой спасителъ, и азъ съмъ му толкова благодаренъ, че никога не ще мога да му се отплатя. При това е много добро и умно момче.

Азъ полюбопитствувахъ да узная, какъ малкиятъ Климентъ е можалъ да стане спасителъ на този храбъръ и въоръженъ до зъби германецъ. Хансъ Бартле се облегна на стола и ми разказа:

— Следъ като освободихме Македония, изъ Скопска Черна Гора бѣха останали тукъ-тамъ сръбски войници, които се укриваха изъ горитѣ и причиняваха много пакости на българското население. Особено се бѣха развили двама черногорци. Бѣха си позволили дори да нападатъ наши войници, макаръ и отдалече.

Единъ день азъ и двама другари получихме заповѣдъ да заловимъ тѣзи разбойници и да ги доведемъ въ Скопие. На тѣхъ, разбира се, имъ бѣше много по-лесно да се криятъ въ гората, отколкото ние да ги търсимъ. Две денонощия бѣха прекарани въ напразни лутания. На третия день бѣхме капнали отъ умора и поседнахме край една пжтека да починемъ. На не повече отъ три километра